

Πώς είπαν το νερό νεράκι στη Μονεμβασιά

Διήγημα

της Μαριαλένας Τσιμπίδη

μαθήτριας της Στ' τάξης του
Δημοτικού Σχολείου
Μονεμβασιάς

2005-2006

Πώς είπαν το νερό νεράκι στη Μονεμβασιά

Μια φορά τον παλιό τον καιρό και τα παλιά τα χρόνια, σ'έναν όμορφο τόπο παραθαλάσσιο με καταγάλανη θάλασσα κι ουρανό χωρίς την τρύπα του όζοντος, κι ένα κάστρο περίφημο και κοσμοζακουσμένο, τη Μονεμβασιά, άνθρωποι και ζώα της στεριάς και της θάλασσας, ζούσαν ξένοιαστα με τις καθημερινές τους «ασχολίες» :

Οι άνδρες ψάρευαν τα ανυποψίαστα πεντανόστιμα θαλασσινά και μετά συνωστίζονταν στα καφενεία ήσυχοι ότι «το'βγαλαν το ψαράκι τους», οι γυναίκες νοικοκύρευαν τα σπίτια τους, μαγείρευαν, συγύριζαν, φρόντιζαν τους κήπους και τα περιβολάκια κι όλο και τους έμενε και λίγος χρόνος για το πατροπαράδοτο τους τους!

Φεύγοντας από τη θάλασσα με κάποιο κριθαροκίνητο τετράποδο προφανώς, διότι ρόδα τότε δεν υπήρχε, έφτανες στους καρπερούς ελαιώνες και αμπελώνες και στα περιβόλια με τις πορτοκαλιές και τις λεμονιές. Οι αγρότες όλη μέρα δούλευαν στα χωράφια τους, τα περιποιούνταν τα κλάδευαν, τα πότιζαν, τα «καμάτευαν» και μάζευαν τους πολύτιμους καρπούς τους. Μέχρι τότε καλλιεργούσαν δέντρα και φυτά που ευδοκμούσαν στο έδαφος και το κλίμα της περιοχής. Οι ανάγκες του χωριού για νερό δεν ήταν υπερβολικές και το νερό από τα πηγάδια, τις στέρνες και τις πηγές που ανάβλυζαν, έφτανε για να τις καλύψει. Το νερό τότε το θεωρούσαν ένα από τα πολύτιμότερα αγαθά και το μεταχειρίζονταν με σύνεση και λογική. Οι γυναίκες συνήθως βοηθούσαν τους άντρες στα χωράφια ή έκαναν τις δουλειές του σπιτιού, φρόντιζαν τα οικόσιτα ζώα, ζύμωναν το ψωμί και τό'ριχναν στο φούρνο, έπλεναν τα ρούχα στη σκάφη με χειροποίητο σαπούνι οικολογικότατο και νερό από τις στέρνες, μαγείρευαν, συγύριζαν και γενικά τους έβγαине το λάδι σε τέτοιο βαθμό, που συναγωνίζονταν τις ελιές την περίοδο της ελαιοσυλλογής!

Πέρασαν τα χρόνια κι αλλάξαν οι καιροί ...

Η τεχνολογία, ο πολιτισμός, η ανάπτυξη μπήκαν για καλά στη ζωή της Μονεμβασιάς και του κόσμου ολόκληρου κι ήρθαν τα πάνω κάτω!

Οι άλλοτε ήσυχοι και αργοί ρυθμοί της ζωής επιταχύνθηκαν ραγδαία. Βιαστικοί και τρεχάτοι θαλασσινοί και στεριανοί έσπευσαν να εγκαταστήσουν στη ζωή τους όλα τα σύγχρονα μέσα της τεχνολογίας. Χρώματα ανεξίτηλα, λούστρα και βερνίκια τοξικά έβαφαν εντυπωσιακά τα σπίτια και τα έπιπλα, γυάλιζαν τις επιφάνειες, ζωντάνευαν απότομα και αφύσικα τη θαμπή ζωή του τόπου. Πάσης φύσεως ηλεκτρικά και ηλεκτρονικά αγαθά εισέβαλαν με φωτάκια και φωτορυθμικά στα σπίτια και στις δουλειές των καταναλωτών που δεν χόρταιναν να τα αγοράζουν. Ηλεκτρικά πλυντήρια πιάτων, ρούχων, αυτοκινήτων με απορρυπαντικά σούπερ που θέλουν δυο πηγάδια νερό να ξεπλυθούν, άφριζαν και ξάφριζαν και ξάσπριζαν τα πάντα μέχρι να πεις νεράκι!

Μόνο που το νεράκι άρχισε να λιγοστεύει όλο και περισσότερο μια και η ανοησία και η αδιαφορία των ανθρώπων προόδευε μαζί με την τεχνολογία!

Μηχανοκίνητες βάρκες, τρακτέρ, αντλίες, μηχανάκια και μηχανήματα, βούιζαν και έτριζαν με το δικό τους παράφωνο τρόπο κάνοντας τους ανθρώπους να νιώθουν τρανοί, σπουδαίοι και ευτυχείς γι'αυτά τους τα αποκτήματα. Καταναλωτική μανία και μεγαλομανία κυρίευσε τους ψαράδες τους γεωργούς τους ξενοδόχους και άρχισαν να κάνουν νέα σχέδια και να χαράζουν «άλλη πορεία πλεύσης και άρρωσης»!

Νερό άφθονο έτρεχε με σπατάλη και πότιζε και φούσκωνε τα νέα σχέδια και τις νέες ιδέες των Μονεμβασιτών. Η σύνεση και το μέτρο παρασύρθηκαν από τα ορμητικά νερά των αποχετεύσεων που δεν χόρταιναν να καταπίνουν το αδικοχαμένο πολύτιμο δώρο της φύσης, το νερό, αδειάζοντας τις υπόγειες δεξαμενές, χωρίς καμία πρόβλεψη για το μέλλον.

Οι ελάχιστοι ξενώνες έδωσαν τη θέση τους σε μεγάλα ξενοδοχειακά συγκροτήματα, μπάνγκαλους, ενουκιαζόμενα δωμάτια, εξοχικά σπίτια, βίλες και συνεδριακά κέντρα, τα λιγοστά ταβερνάκια και καφενεία έγιναν εστιατόρια ή ρεστοράν, πιτσαρίες, σνακ-μπαρ, καφετέριες και μπαράκια! Τουρισμός πήγαινε κι ερχόταν, μεγαλεία και διασημότητες για τα πλακόστρωτα καλντερίμια της Βυζαντινής Καστροπολιτείας της Μονεμβασιάς, τουριστικά μαγαζιά με κάθε λογής παραδοσιακά

προϊόντα και σουβενίρ όλα εισαγωγής! Τα άγωνα χωράφια χάρη στα λιπάσματα ,τα φυτοφάρμακα, τις γεωτρήσεις και τα πολλά ποτίσματα έγιναν έφορα και μπορούσαν να καλλιεργούνται με όλων των ειδών τα οπωροκηπευτικά μέχρι να πεις νεράκι!

Μόνο που το νεράκι όσο πιο πολύ το ακούμε τόσο λιγότερο το βλέπουμε! Έτσι λοιπόν άρχισε να εξαντλείται χάρη στην ασυνειδησία και στην επιπολαιότητα των κατοίκων. Η λειψυδρία όμως έφερε γκρίνια και η γκρίνια έσπειρε διχόνοια.

Όταν τελικά έφτανε το καλοκαίρι φανταστείτε τι γινόταν! Φαγωμάρα, γκρίνια, και ευθύνες που πηγαينوέρχονταν σαν μπαλάκια από τα χέρια του ενός στα χέρια του άλλου.

Το νερό το'παν νεράκι κι όλο χανόταν και τρύπωνε στα βάθη της γης για να μη το βρουν οι απερίσκεπτοι νεροκυνηγοί και εξαφανιστεί από προσώπου γης! Ο Γιάννης τα'ριγγε στο Γιαννάκη κι ο καυγάς φούντωνε στα καλά του καθουμένου Μονεμβασίτη:

- Καλημέρα Γιάννη πως παν τα κέφια;
- Πως να παν βρε Γιαννάκη που όπως τα κάνετε με τα ποτίσματά σας στα χωράφια, με το δελτίο θα το χρησιμοποιούμε το νερό σε λίγο.
- Εμείς τα κάναμε έτσι ή εσείς με τα ξενοδοχεία σας που πλένετε και ξεπλένετε όλη μέρα τα άπλυτα του τουρισμού;
- Τι λες βρε χοντροκέφαλε αγρότη που θα πιάσεις τον τουρισμό στο στόμα σου. Αμα δεν είχαμε τους ξένους τι ανάπτυξη θα'χε η Μονεμβασία; Στο Μεσαίωνα θα'μασταν ακόμα .
- Μωρέ τι μας λες παραμορφωμένε ξενοδοχειάρχη της δεκάρας. Ας μην είμαστε εμείς οι σύγχρονοι αγρότες που καλλιεργούμε τα πάντα και θα βλεπα τι θα'τρωγαν οι τουρίστες σου.
- Καλά που το παραδέχεσαι. Αυτά τα πάντα μας «ξενέρωσαν» τελείως και τρέχουμε και δεν φτάνουμε. Και το λέγανε οι πρόγονοί μας : «κάλλιο νερομάζευε παρά νεράκι γύρευε».

Το ευτύχημα που περνούσε κανένας άνθρωπος και τους χώριζε πριν αρπαχτούν για τα καλά. Αν όμως δεν περνούσε κανείς τότε πιάνονταν στα χέρια και μάλιστα γερά και γέλαγε με τα χάλια τους ειρωνικά ο κάθε πικραμένος περαστικός.

Ενώ οι μεγάλοι παιδιάριζαν κανονικά και με το νόμο, τα παιδιά είχαν αρχίσει να μπουχτίζουν να απογοητεύονται και να αναρρωτιούνται «τι γονείς έφεραν στον κόσμο» και πως θα αντιμετωπίσουν την κατάσταση. Μήπως να ειδοποιήσουν ειδικούς «γυνοψυχολόγους» που ειδικεύονται στα «νεροπεριστατικά» για να τους κάνουν ειδικά «νεροσεμινάρια»; Γιατί καλά η φαγωμάρα αλλά το «νεροεξαφάνισμα», είναι όπως διαπίστωσαν στις τελευταίες τους έκτακτες συγκεντρώσεις, ένα παιχνίδι για μεγάλους που πρέπει να καταργηθεί επείγοντως!

Εν τω μεταξύ το νερό έτρεχε λιγοστό στις βρύσες και «σε ώρες αιχμής» που λένε και οι τροχονόμοι σταγόνιζε, σαν να δάκρυζε, μη αντέχοντας την υπερκατανάλωση και τις παράλογες απαιτήσεις των ανθρώπων! Πού να κάνουν το μπανάκι τους οι τουρίστες και πώς να πλύνουν τα πλυντήρια; Τα φυτά διψούσαν κι οι κάμποι μαραίνονταν. Τα παντός είδους οπωροκηπευτικά σούφρωναν και αν είχαν το δικαίωμα να επιλέξουν μάλλον θα μετακόμιζαν σε ευφορότερα μέρη!

Έτσι λοιπόν τα παιδιά αντιλαμβανόμενα την κρισιμότητα της κατάστασης και βλέποντας τους γονείς τους να φέρονται ασυλλόγιστα, να μαλλιοτραβιούνται βλακωδώς και να μικραίνουν αντί να μεγαλώνουν, να συνέλθουν και να ενεργήσουν γρήγορα και λογικά, πήραν την κατάσταση στα χέρια τους και ετοίμασαν μια «νεροσωστική εκστρατεία».

Έστειλαν άρθρα «νεροαπόγνωσης» στις εφημερίδες, τα περιοδικά, στο Διαδίκτυο.

Έδιναν συνεντεύξεις «νερόβρεχτες» και παραπονεμένες στα κανάλια στο ραδιόφωνο, στις χοροεσπερίδες και στα πάρτυ γενεθλίων!

Έβαλαν αφίσες «νεροζωγραφιστές» και δακρύβρεκτες με σταγόνες νερού και συνθήματα όπως: «των φρονιμών τα παιδιά πριν διψάσουν νερό μαζεύουν», «που'ν' το νερό κυρά Βαγγελιώ;» και τις κόλλησαν παντού. Στα μαγαζιά, στα ξενοδοχεία, στους τοίχους των σπιτιών στα σνακ-μπαρ, στις ταβέρνες, στις πλατείες, στους δρόμους,

ακόμα και στις βάρκες, στα ψαροκάικα, στα φουσκωτά και στα ιστιοπλοϊκά! Όπου και να γύριζες το μάτι σου σε νεροαφίσα διαμαρτυρίας θα έπεφτες της «νεροσωστικής εκστρατείας».

Τέλος οργάνωσαν το «νεροσεμινάριο» που λέγαμε προηγουμένως με πολλούς ειδικούς και νερολάτρες στην «τάπια της Χρυσσαφίτισσας»(πανέμορφη παλαιά πλατεία στην εκκλησία της Παναγιάς της Χρυσσαφίτισσας στο κάστρο της Μονεμβασιάς) με μεγάλη επιτυχία και κοσμοσυρροή.

Οι μεγάλοι παγιδευμένοι και φοβισμένοι από τις επίμονες παρατηρήσεις και τα μη των παιδιών, κλείδωναν την πόρτα του μπάνιου για να απολαύσουν ένα μπανάκι σαν τον παλιό καλό καιρό της «νεροσπατάλης», και αναστέναζαν ψιθυρίζοντας κάποια σοφή λαϊκή παροιμία όπως «στερνή μου γνώση να σ'είχα πρώτα» ή «κάθε πέρσι και καλύτερα». Οι πιο αισιόδοξοι έλεγαν «ο καλός караβοκύρης στη φουρτούνα φαίνεται», άλλοι για να μην τους πατήσουν κάτω τα παιδιά, τράβαγαν δυο φορές το καζανάκι για να δείξουν θάρρος και λεβεντιά!

Έτσι λοιπόν η «νεροαναζήτηση» συνεχίστηκε και συνεχίζεται ακόμα...

Και δεν είναι μόνο οι Μονεμβασίτες που τους σώθηκε πρώτα το μυαλό και κατόπιν το νερό, είναι και άλλοι πολλοί! Και δεν είναι η πρώτη φορά που τα παιδιά έκαναν τους μεγάλους να νιώσουν δυσάρεστα με τα καμώματά τους και επιτέλους να ενηλικιωθούν!!

ΜΑΡΙΑΛΕΝΑ ΤΣΙΜΠΙΔΗ

ΣΤ ΤΑΞΗ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΣ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Email: malvasia@hol.gr